

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 424

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 iunie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 326 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (2) și art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	2-3	fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	8-10
Decizia nr. 386 din 24 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	3-5	Decizia nr. 456 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil	10-12
Decizia nr. 448 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor	5-8	Decizia nr. 473 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	12-14
Decizia nr. 451 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au		Decizia nr. 534 din 28 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 326**

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (2) și art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (2) și art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ioan Isai în Dosarul nr. 175/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, întrucât textele de lege criticate nu mai sunt în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 175/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (2) și art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Isai cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 50 din Constituție. În acest sens, arată că aceste texte de lege nu îi permit să beneficieze de un număr suplimentar de puncte, deși a lucrat în grupa a II-a de muncă timp de 22 de ani și 2 luni, întrucât în cazul său nu s-a utilizat un stagiul complet de cotizare, fiind pensionat pentru invaliditate cu gradul II.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textele de lege criticate instituind o reglementare unitară, fără a face diferențe în cadrul aceleiași categorii de persoane.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I alin. (2) și art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 4 septembrie 2008 și aprobată prin Legea nr. 154/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 14 mai 2009.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

Art. I alin. (2): *„După articolul 78¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 78², cu următorul cuprins:*

„Art. 78² — (1) Asigurații care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa I și/sau grupa II de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, beneficiază de un număr suplimentar de puncte, după cum urmează:

a) 0,50 puncte pentru fiecare an de spor, respectiv 0,04166 puncte pentru fiecare lună de spor, acordat pentru vechimea realizată în activitatea desfășurată în grupa I de muncă;

b) 0,25 puncte pentru fiecare an de spor, respectiv 0,02083 puncte pentru fiecare lună de spor, acordat pentru vechimea realizată în activitatea desfășurată în grupa II de muncă.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică numai în situațiile în care, potrivit legii, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează stagiile complete de cotizare, prevăzute în anexa nr. 3, în funcție de data nașterii, respectiv stagiile complete de cotizare în funcție de data deschiderii dreptului la pensie, conform prevederilor art. 167¹.”;

Art. II lit. a): *„Prevederile art. 78² din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și persoanelor: a) ale căror drepturi de pensie au fost recalculat conform dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului*

nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, aprobată cu completări prin Legea nr. 78/2005, cu completările ulterioare, cu excepția acelorora în cazul cărora pentru determinarea punctajului mediu anual s-a utilizat vechimea în muncă necesară deschiderii dreptului la pensie prevăzută de acte normative cu caracter special;”.

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, anterior sesizării sale, dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 au fost abrogate prin art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008. Actul abrogator a preluat dispozițiile de lege criticate. Art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, a abrogat

însă Legea nr. 19/2000 și, implicit, actele normative care completează și modifică această din urmă lege.

Reglementând modul de calcul al pensiilor persoanelor care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupele I și a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, cele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții de muncă deosebite, condiții speciale sau alte condiții de muncă, potrivit legii, art. 100 din Legea nr. 263/2010 arată că acestea beneficiază de majorarea punctajelor lunare realizate în perioadele respective, fără a mai condiționa această majorare de stagiul de cotizare realizat. În consecință, Legea nr. 263/2010 nu a preluat soluția legislativă criticată a art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului, astfel că, în ceea ce privește acest text de lege, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

În ceea ce privește dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2006, Curtea constată că acestea au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008. Legea nr. 263/2010 nu a preluat soluția legislativă criticată.

În aceste condiții, Curtea apreciază că, și sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a art. I alin. (2) și art. II lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ioan Isai în Dosarul nr. 175/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 386

din 24 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Gurses Abdurrahman în Dosarul nr. 7.094/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind partea Oficial Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, arătând, în esență, că textele de lege criticate aduc atingere dreptului de proprietate asupra investițiilor pe care le-a realizat în România.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând cele

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1)

reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 607 din 28 aprilie 2009 și precizând că autorul acesteia reclamă, în principal, probleme referitoare la aplicarea legii în cazul său particular.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.094/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Gurses Abdurrahman într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de returnare a acestuia de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 11 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Din acest motiv, Oficiul Român pentru Imigrări a avut posibilitatea ca, pe baza unor criterii aleatorii și arbitrare, să emită împotriva sa o decizie de returnare. Arată că, în aceste condiții, este pus în situația de a suporta prejudicii materiale majore și de a pierde investițiile realizate în România, ceea ce ar conduce la falimentarea societății comerciale la care este asociat unic. Precizează că toate acestea se constituie într-o vătămare gravă a dreptului de proprietate. În ceea ce privește dispozițiile art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, susține că acestea contravin art. 16 și art. 21 din Constituție, întrucât nu permit exercitarea niciunei căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1): „(1) *Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”

— Art. 81 alin. (1): „(1) *Împotriva străinilor care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, a acelora căroră li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, a acelora căroră le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și a foștilor solicitanți de azil Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.*”

— Art. 84 alin. (1): „(1) *Decizia de returnare poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la curtea de apel în a cărei rază de competență se află formațiunea teritorială care a emis decizia de returnare. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este irevocabilă.*”

Din motivarea scrisă a excepției, precum și din susținerile orale ale autorului acesteia, Curtea constată că sunt criticate doar dispozițiile art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1) teza finală, asupra căroră, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi, art. 21 privind dreptul la un proces echitabil și art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și la protecția egală prin lege a proprietății private. De asemenea, invocă și prevederile art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția și garantarea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile de lege ce formează obiectul acesteia, din perspectiva unor critici similare. Prin Decizia nr. 607 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 17 iunie 2009, Curtea a observat că dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 stabilesc regula generală potrivit căreia străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere, regulă ce exprimă condiția legalității șederii străinilor în țara noastră, iar dispozițiile art. 81 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență reglementează posibilitatea Oficiului Român pentru Imigrări de a dispune măsura îndepărtării de pe teritoriul României a străinilor care nu se află sau nu se mai află în stare de legalitate în țara noastră, reprezentând, așadar, consecința concretă a încălcării regulii generale stabilite la art. 11 alin. (1). Totodată, prin Decizia nr. 848 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 14 noiembrie 2007, Curtea a precizat că cerința legalității prevăzută de art. 11 alin. (1) din ordonanța criticată este o condiție pe deplin justificată de rațiuni de control al fenomenului migraționist și care trebuie privită prin prisma prevederilor art. 4 alin. (4) din aceeași ordonanță și ale art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, referitoare la obligația respectării legilor, inclusiv de către străini, normele constituționale și convenționale invocate, referitoare la protecția proprietății private, nefiind incidente în cauză.

De asemenea, prin mai multe decizii, Curtea a constatat constituționalitatea prevederilor art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002. În acest sens, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.222 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2010, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența anterioară, că textul criticat oferă străinului interesat posibilitatea de a contesta în justiție legalitatea și temeinicia deciziei de returnare emise de Oficiul Român pentru Imigrări, cererea sa

urmând să fie examinată de o instanță judecătorească independentă și imparțială, caracterul definitiv și irevocabil al hotărârilor pronunțate cu privire la contestațiile formulate împotriva acestor decizii fiind justificat de necesitatea soluționării lor cu celeritate. De altfel, accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, dreptul la două grade de jurisdicție fiind garantat, prin art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale, exclusiv în materie penală, nicidecum administrativă. Totodată, Curtea a observat că prevederile art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 au vocația de a se aplica în mod egal tuturor celor care intră sub incidența acestora, fără privilegii și fără discriminări.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1), art. 81 alin. (1) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Gurses Abdurrahman în Dosarul nr. 7.094/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 448

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din 24 martie 2011, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul cu nr. 3.361/84/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 24 martie 2011, în prezența părții Gheorghe Ianc, a avocatului Sergiu-Cosmin Rareș pentru partea prezentă și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 7 aprilie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.361/84/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor**, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care s-a respins cererea de anulare a măsurilor disciplinare dispuse de Biserica Ortodoxă Română împotriva preotului Gheorghe Ianc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că art. 26 din Legea nr. 489/2006 este neconstituțional, reținându-se următoarele:

Dacă se consideră cultele autorități publice, pornind de la prevederile Legii nr. 489/2006 potrivit cărora acestea „sunt persoane juridice de utilitate publică,” atunci jurisdicția reglementată de art. 26 din Legea nr. 489/2006 reprezintă o jurisdicție administrativ-disciplinară obligatorie, ceea ce contravine art. 21 alin. (4) din Constituție potrivit căruia jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.

Dacă, dimpotrivă, se apreciază că organele de jurisdicție ale cultelor sunt structuri de jurisdicție privată, de tipul arbitrajului privat, atunci, pentru a fi respectate dispozițiile art. 21 din

Constituție referitoare la accesul liber la justiție, trebuie ca, în mod expres și neechivoc, să rezulte din lege consimțământul părților ca litigiile să fie supuse judecării unei astfel de „instanțe.”

Pe de altă parte, instanțele de judecată specializate în litigiile de muncă au deplina posibilitate să aibă în vedere, în materie disciplinară, prevederile statutare și canonice. Existența unor statute proprii nu înlătură dreptul salariaților de a beneficia de accesul liber la „justiția statală.”

Neconstituționalitatea art. 26 din Legea nr. 489/2006 decurge din imposibilitatea atacării în fața instanțelor judecătorești menționate în art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală a hotărârilor date în materie disciplinară de organele proprii de judecată religioasă ale cultelor, precum și din absența reglementării unor norme de procedură sau a unor termene referitoare la judecată.

Totodată, textul de lege criticat încalcă și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece organele de jurisdicție ale cultelor nu reprezintă un tribunal independent și imparțial din cauza faptului că membrii acestora sunt persoane subordonate conducerii cultului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale apărătorului acesteia, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 8 ianuarie 2007, care au următorul cuprins: „(1) *Culte pot avea organe proprii de judecată religioasă pentru problemele de disciplină internă, conform statutelor și reglementărilor proprii.*

(2) *Pentru problemele de disciplină internă sunt aplicabile în mod exclusiv prevederile statutare și canonice.*

(3) *Existența organelor proprii de judecată nu înlătură aplicarea legislației cu privire la contravenții și infracțiuni în sistemul jurisdicțional.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală, ale art. 126 alin. (1) privind competența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a celorlalte instanțe judecătorești stabilite de lege de a realiza justiția, precum și ale alin. (5) referitoare la interzicerea înființării de instanțe extraordinare. Totodată, textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin textul de lege criticat legiuitorul statuează cu privire la posibilitatea cultelor de a avea organe proprii de judecată

religioasă și la obligația ca, în problemele de disciplină internă, să fie aplicabile exclusiv prevederile statutare și canonice, în aplicarea principiului autonomiei religioase, consacrat de art. 29 alin. (5) din Legea fundamentală.

I. Referitor la autonomia cultelor religioase, Curtea observă, în acord cu studiile doctrinare în materie (Radu Carp — *Studia Politica, Romanian Political Science Review*, vol. X, nr. 2/2010, Ed. C.H. Beck, p. 349—357), că acest concept s-a născut datorită separației dintre stat și biserică, fiecare dintre aceste instituții având competențe specifice care nu interferează. De exemplu, Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 3 noiembrie 2009, pronunțată în Cauza *Lautsi împotriva Italiei*, a reafirmat obligația statului de a fi neutru în exercitarea autorității publice, mai ales în ce privește educația, prin neafișarea simbolurilor religioase aparținând unui cult anume în sălile de clasă.

Curtea observă că în cazul cultelor religioase termenul autonomie se referă la capacitatea de a legifera și a se conduce potrivit statutelor proprii. Astfel, o definiție completă a conceptului de autonomie a cultelor poate fi următoarea: dreptul natural al Bisericii de a stabili unilateral normele doctrinare, clericale și judiciare specifice naturii sale și de a se autoguverna prin acestea, în mod independent față de stat (Ionuț Corduneanu — *Biserica și statul — două studii*, Ed. Evloghia, Târgșoru Vechi, 2006, p. 52—82).

Totodată, Curtea mai observă că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că existența autonomă a comunităților religioase este indispensabilă într-o societate democratică și constituie o problemă esențială în protecția libertății religioase garantate de prevederile art. 9 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Hasan și Chaush împotriva Bulgariei*).

Prin urmare, Curtea reține că opțiunea legiuitorului exprimată în textul de lege criticat este pe deplin justificată din perspectiva principiului autonomiei cultelor în raport cu statul, principiu reflectat, la nivel constituțional, de art. 29 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Culte religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia [...]*”.

II. Curtea observă că susținerile autorului excepției potrivit cărora această jurisdicție este una administrativ-disciplinară obligatorie, ceea ce contravine art. 21 alin. (4) din Constituție conform căruia jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite, nu pot fi primite. Astfel, din perspectiva modului de organizare, funcționare și a competențelor exercitate, cultele nu constituie autorități publice în sensul Legii contenciosului administrativ nr. 544/2004. În acest sens, prevederile Legii nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor disting între autoritățile publice și culte, spre exemplu art. 9 alin. (2) potrivit căruia „*Culte sunt egale în fața legii și a autorităților publice*”. Prin urmare, jurisdicția în cadrul cultelor nu este una specială administrativă, așa încât nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție.

III. Curtea constată că autorul excepției se referă la faptul că, potrivit art. 26 din Legea nr. 489/2006, cultele pot avea organe proprii de judecată religioasă, care soluționează problemele de disciplină internă și ale căror hotărâri, în cazul anumitor culte, nu pot fi atacate în fața instanțelor civile. Acest aspect este concretizat, în speță, de art. 156 alin. (6) din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 53/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 22 ianuarie 2008, potrivit căruia „*În virtutea autonomiei cultelor, prevăzută de lege, și a competențelor specifice lor, instanțele de judecată bisericească soluționează problemele de disciplină internă, iar hotărârile*

instanțelor bisericești la toate nivelurile nu sunt atacabile în fața instanțelor civile”.

Din această perspectivă, Curtea observă, cu privire la critica referitoare la încălcarea art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție din Legea fundamentală, că acesta nu este un drept absolut, ci unul care poate implica limitări, cât timp acestea sunt rezonabile și proporționale cu scopul urmărit. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, de exemplu prin Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în *Cauza Golder împotriva Regatului Unit*, că dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept. Totodată, prin Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în *Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, Curtea a reținut că acest drept cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, reglementare ce poate varia în timp și spațiu, însă în funcție de „resursele comunităților și nevoile indivizilor.” În elaborarea unei astfel de reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere.

Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea fundamentală, „*Culte religioase sunt libere și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii*”, ceea ce demonstrează că legiuitorul constituant a înțeles, în aplicarea principiului autonomiei cultelor, să lase la latitudinea acestora stabilirea unor reglementări specifice în ce privește atât organizarea și funcționarea lor, cât și stabilirea unor reguli proprii de judecată în ce privește răspunderea disciplinară internă. Aceasta și datorită naturii speciale a abaterilor și delictelor disciplinare, a pedepselor și a iertărilor pe care, în speță, nu le pot aplica instanțele de drept comun.

Referitor la susținerea potrivit căreia instanțele de judecată specializate în litigii de muncă au deplina posibilitate să aibă în vedere, în materie disciplinară, prevederile statutare și canonice, Curtea observă că răspunderea disciplinară a clerului nu intervine ca urmare a nerespectării clauzelor unui contract de muncă. În speță, art. 123 alin. (7) din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române prevede că „*Raportul dintre personalul clerical și Centrul Eparhial este unul de slujire și misiune liber asumată, conform mărturisirii (declarației) solemne publice rostite și semnate de către fiecare candidat înaintea hirotoniei într-un preot*”. Așa fiind, Curtea reține că prevederile Codului muncii referitoare la competența de judecată a instanțelor judecătorești specializate în dreptul muncii nu sunt aplicabile în cazul cultelor.

Având în vedere toate aceste aspecte, Curtea reține că este justificată, în speță, limitarea dreptului de acces la o instanță numai cu privire la judecarea contravențiilor și infracțiunilor.

Întrucât nu s-a constatat încălcarea niciunui drept fundamental Curtea reține că dispozițiile art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție nu sunt incidente în speță.

IV. Curtea mai reține că, potrivit art. 10 alin. (1) privind libertatea de gândire, de conștiință și de religie din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, „*orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie. Acest drept implică libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea individual sau colectiv, în public sau în particular, prin intermediul cultului, învățământului, practicilor și îndeplinirii riturilor*”. În acord cu aceste prevederi, o persoană poate în mod liber să își aleagă, să practice sau să își manifeste religia prin intermediul cultului, învățământului, practicilor și îndeplinirii riturilor. Întrucât fiecare religie presupune o practică și rituri specifice, cunoscute de persoana interesată la intrarea într-un

cult acceptat, este firesc ca aceasta să se supună regulilor cultului respectiv. În speță, potrivit art. 123 alin. (1) și (7) din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, „*Preoții și diaconii slujitori se recrutează dintre doctorii, absolvenții de masterat și licențiații facultăților de teologie, specializarea Teologie pastorală, care au susținut examenul de capacitate preoțesc*” iar „*La începerea activității pastorale în unitatea pentru care a fost numit, personalul bisericesc primește din partea chiriarhului o decizie prin care se reglementează drepturile și îndatoririle ce-i vor reveni*”. Curtea constată că personalul clerical are o pregătire specifică ce presupune cunoașterea statutelor și normelor canonice ce reglementează atât răspunderea disciplinară, cât și procedura de judecată specifică, cuprinsă în art. 148—160 din cap. IV al Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române.

Totodată, Curtea mai observă că, potrivit art. 2 alin. (2) din Statut, „*Biserica Ortodoxă Română este autocefală și unitară în organizarea și în lucrarea sa pastorală, misionară și administrativă*”. Or, principiile autonomiei și unității cultului nu ar mai fi respectate dacă instanțele de drept comun ar exercita controlul asupra hotărârilor luate de instanțele disciplinare și de judecată bisericească în probleme doctrinare, morale, canonice și disciplinare. Prin urmare, Curtea nu poate reține criticile autorului excepției potrivit cărora prevederile art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor aduc atingere dispozițiilor art. 124 alin. (2) și ale art. 126 alin. (1) și (5) din Constituție.

În sensul celor menționate s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 23 septembrie 2008, pronunțată în *Cauza Ahtinen împotriva Finlandei*, observând că, „atunci când acceptă angajarea ecleziastică într-o parohie, preoții sunt conștienți de posibilitatea ca mai târziu să fie transferați într-un alt post. Din acest motiv, reclamantul, prin faptul că a fost de acord să slujească într-o parohie a Bisericii ca preot și-a asumat și răspunderea de a se supune regulilor respectivului cult care se regăsesc în Statutul Bisericii și în Regulile de procedură bisericească”.

V. În final, referitor la susținerea potrivit căreia textul de lege criticat încalcă și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât organele de jurisdicție ale cultelor nu reprezintă un tribunal independent și imparțial prin faptul că membrii acestora sunt persoane subordonate conducerii cultului, Curtea observă că nici aceasta nu poate fi reținută.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea pronunțată în *Cauza Ahtinen împotriva Finlandei*, anterior menționată, a decis într-o situație similară celei din speță (reclamantul fusese transferat ca preot dintr-o parohie în alta, fără a i se cere consimțământul, prin decizia Consiliului Clerical, inatacabilă în instanță, în acord cu regulile cuprinse în Statutul Bisericii Evanghelice Luterane) că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este încălcat de vreme ce nu își găsește aplicarea în cauză. Dreptul pretins de reclamant nu constituia un „drept civil”, care să poată fi valorificat în fața instanțelor de drept comun, în sensul art. 6 din Convenție.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în același sens, al inaplicabilității art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și prin Decizia de admisibilitate din 30 ianuarie 2001 (Cererea nr. 40.224/1998), pronunțată în *Cauza Eva Dudová și Zdeněk Duda împotriva Republicii Cehe*, reținând că procedura urmată de reclamant nu se referea la un drept cu privire la care să existe cale de atac în fața instanțelor de judecată cehe. Curtea a reamintit că art. 6 din Convenție nu are ca scop crearea de noi drepturi materiale care nu au fundament legal în ordinea juridică internă, ci de a oferi o protecție

procedurală drepturilor recunoscute în legislația internă a statului în cauză.

VI. De altfel, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 640 din 10 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.361/84/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 451

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Moșnenilor Olănești, județul Vâlcea, în Dosarul nr. 2.023/90/2007 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că suspendarea serviciului public cu specific silvic la nivel național pentru proprietarii terenurilor forestiere ale căror titluri de proprietate au fost atacate cu cereri de constatare a nulității absolute nu este de natură a aduce atingere dreptului de proprietate privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 60 din 26 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.023/90/2007, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Obștea Moșnenilor Olănești, județul Vâlcea, într-o cauză având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Legea nr. 374/2006 instituie o evidentă interferență în conținutul juridic al dreptului de proprietate privată prin suspendarea folosinței — *jus utendi* și *jus fruendi* — ca

atribut al dreptului de proprietate asupra imobilului. În acest sens, se arată că, fiind vorba despre o reglementare privind regimul juridic general al proprietății, potrivit art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, „aceasta nu poate îmbrăca decât forma unei legi organice”. Ca atare, apreciază că legea criticată instituie o adevărată suspendare a unui atribut din conținutul juridic al dreptului de proprietate, ceea ce echivalează cu „paralizarea prerogativelor de folosință și percepere a fructelor imobilelor respective, deoarece aceste prerogative pot fi exercitate numai în regim silvic, adică prin prestarea serviciului public cu specific silvic”.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prin Legea nr. 374/2006 nu se încalcă dispozițiile Constituției, întrucât prin acest act normativ se dă eficiență art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997, în sensul că sunt lovite de nulitate absolută, potrivit legislației civile aplicabile la data încheierii actului juridic, actele emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că reglementarea criticată este constituțională, fiind conformă cu dispozițiile Legii fundamentale. Astfel, arată că suspendarea serviciului public cu specific silvic la nivel național pentru proprietarii terenurilor forestiere ale căror titluri de proprietate au fost atacate cu nulitate absolută nu este de natură a aduce atingere dreptului de proprietate privată, regimului juridic general al proprietății și moștenirii, întrucât, pe perioada suspendării acestui serviciu public, paza este asigurată, potrivit legii, de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, iar cheltuielile respective sunt suportate de la bugetul de stat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, în integralitatea sa, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 13 octombrie 2006.

Actul normativ criticat are următorul conținut:

— „Art. 1. — *Serviciul public cu specific silvic la nivel național pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă în condițiile prezentei legi.*

Art. 2. — *Comisiile județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor identifică proprietarii*

terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, și introduc la instanțele judecătorești competente acțiuni în constatarea nulității documentelor respective, dacă acestea nu au fost introduse de persoanele prevăzute la art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, care au obligația de a face cunoscut comisiilor introducerea acțiunii în constatarea nulității.

Art. 3. — (1) *Comisiile județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor comunică inspectoratelor teritoriale de regim silvic și de vânătoare care sunt proprietarii terenurilor forestiere situate pe raza unității administrativ-teritoriale pentru care s-a invocat nulitatea titlurilor de proprietate la instanțele judecătorești.*

(2) *Comunicarea prevăzută la alin. (1) se face cu precizarea clară a datelor de identificare a terenurilor forestiere, în conformitate cu amenajamentul silvic.*

(3) *Inspectoratele teritoriale de regim silvic și de vânătoare suspendă serviciul public silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pe baza comunicării prevăzute la alin. (1).*

Art. 4. — (1) *Suspendarea prevăzută la art. 3 alin. (3) încetează la data comunicării de către comisiile județene pentru stabilirea drepturilor de proprietate privată asupra terenurilor a hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile, favorabile proprietarilor, care clarifică situația juridică a terenurilor forestiere, către inspectoratele teritoriale de regim silvic și de vânătoare.*

(2) *Hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) se aduc la cunoștință comisiilor județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor de către proprietari și de către autoritățile parte în procese.*

(3) *Pe perioada suspendării serviciului silvic prevăzut la art. 3 alin. (3) paza terenurilor forestiere se asigură de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva.*

(4) *Cheltuielile determinate de asigurarea pazei prevăzute la alin. (3) se suportă de la bugetul de stat și se decontează în condițiile art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 139/2005 privind administrarea pădurilor din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 38/2006, și ale art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 483/2006 pentru aprobarea atribuțiilor ocoalelor silvice de stat și ale celor constituite ca structuri proprii, a obligațiilor ce revin deținătorilor de păduri, în vederea respectării regimului silvic, precum și a Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 139/2005 privind administrarea pădurilor din România.*

Art. 5. — *Prestarea serviciului public cu specific silvic cu încălcarea prevederilor prezentei legi constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei.*

Art. 6. — (1) *Constatarea contravențiilor prevăzute la art. 5 se face de către personalul silvic cu atribuții de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și de structurile subordonate.*

(2) *Dispozițiile referitoare la contravenții, prevăzute la art. 5, se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.”*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. m) referitoare la legiferare și art. 136 alin. (5) potrivit cărora proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită critica potrivit căreia Legea nr. 374/2006 instituie o interferență în conținutul juridic al dreptului de proprietate privată prin suspendarea folosinței —

jus utendi și jus fruendi — ca atribut al dreptului de proprietate asupra imobilului.

Astfel, Curtea reține că legiuitorul a decis suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere restituite în favoarea persoanelor care nu aveau acest drept. Această măsură este valabilă și pentru persoanele care au primit proprietăți pe alt amplasament decât pe cel deținut în proprietate, precum și pentru alte situații menționate de actul normativ. Serviciul public cu specific silvic implică marcarea arborilor, eliberarea de documente pentru transport și valorificare, precum și paza pădurilor, în caz de solicitare. Aceste acțiuni reprezintă etapa premergătoare exploatării lemnului de către personalul silvic care funcționează în cadrul ocoalelor silvice. Această reglementare își propune să oprească tăierea abuzivă a pădurilor, realizată prin folosirea „mascată” a serviciilor silvice. Suspendarea serviciului public cu specific silvic încetează la momentul clarificării situației juridice a terenurilor forestiere, iar pe perioada suspendării, paza acestor terenuri se asigură de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, cheltuielile fiind asigurate de la bugetul de stat și decontate de către proprietarii stabiliți prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Potrivit actului normativ criticat, comisiile județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor identifică proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost

emise documentele prevăzute la art. III din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 și invocă în fața instanțelor judecătorești nulitatea acestor acte, în situația în care nu au invocat-o proprietarii în cauză. Proprietarii au obligația de a anunța comisiile despre invocarea nulității. Comisiile județene comunică inspectoratelor teritoriale de regim silvic și de vânatoare care sunt proprietarii pădurilor situate pe raza unității administrativ-teritoriale pentru care s-a invocat nulitatea titlurilor de proprietate. Comunicarea trebuie să cuprindă precizarea clară a datelor de identificare a terenurilor forestiere, conform amenajamentului silvic.

Așa fiind, legiuitorul a prevăzut, pentru anumite situații speciale, cum este cea din actul normativ criticat, posibilitatea suspendării serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997, dispoziții legale ce precizează o dată în plus sancțiunea nulității actelor translativ de proprietate încheiate cu încălcarea normelor legale imperative. Or, cum un act nul nu poate produce efecte, fiind desființat de la data încheierii lui, un asemenea act nu poate să constituie temeiul dobândirii valabile a dreptului de proprietate și, ca atare, nu poate fi reținută critica privind încălcarea dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. m) și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Moșnenilor Olănești, județul Vâlcea, în Dosarul nr. 2.023/90/2007 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 456

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și a celor ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, excepție ridicată de Silvia Constantin în Dosarul nr. 25.653/215/2007 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, referitor la prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, iar în ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 25.653/215/2007, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil**, excepție ridicată de Silvia Constantin într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin aplicarea prevederilor de lege criticate se încalcă art. 16 din Constituție, întrucât, pentru a se obține o hotărâre care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare, părțile n-ar mai fi egale, încălcându-se, de asemenea, și dispozițiile constituționale ale art. 21 privind realizarea unui proces echitabil și cele ale art. 44, fiindu-i lezat astfel și dreptul de proprietate. Totodată, arată că prin aplicarea prevederilor deduse judecării se ajunge la restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, cum este și dreptul de proprietate.

Tribunalul Dolj — Secția civilă apreciază că prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil nu contravin dispozițiilor constituționale, arătând că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că egalitatea consacrată de art. 16 din Constituție nu pretinde uniformitate, ci presupune existența unui tratament egal pentru persoanele aflate în situații similare, precum și reglementarea unor măsuri sau soluții diferite pentru situații diferite.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art.111 din Codul de procedură civilă: „*Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau*

neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.”;

— Art.1073 din Codul civil: „*Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației și, în caz contrar, are dreptul la dezdăunare.*”;

— Art.1077 din Codul civil: „*Nefiind îndeplinită obligația de a face, creditorul poate asemenea să fie autorizat a o aduce el la îndeplinire, cu cheltuiala debitorului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 care consacră accesul liber la justiție, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, precum și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

În acest sens, sunt Decizia nr. 754/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 7 iulie 2010, și Decizia nr. 662/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 16 iunie 2010, referitoare la art. 111 din Codul de procedură civilă, respectiv Decizia nr. 134/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 28 aprilie 2009, cu privire la art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, prin care Curtea a statuat că aceste prevederi de lege sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 754/2010, Curtea a constatat că art. 111 din Codul de procedură civilă consacră acțiunea în constatare, numită și în recunoașterea dreptului sau în confirmare, acțiune prin care reclamantul solicită instanței să constate existența unui drept al său sau inexistența unui drept al pârâtului împotriva sa. Pentru exercitarea acțiunii în constatare este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: partea să nu poată cere realizarea dreptului, să justifice un interes și prin acțiune să nu urmărească contestarea existenței sau inexistenței unei stări de fapt. O particularitate importantă a acțiunii în constatare rezidă în caracterul său preventiv, scopul exercitării sale fiind acela de a preîntâmpina contestarea unui raport juridic. Prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă statornicesc, de asemenea, principiul subsidiarității acțiunii în constatare în raport cu acțiunea în realizarea dreptului. Caracterul subsidiar și limitat al acestei acțiuni constituie expresia voinței legiuitorului de a adopta norme prin care actul de justiție să fie gestionat în mod eficient, astfel încât activitatea organelor judiciare să nu fie încărcată cu două acțiuni paralele: una în constatare și una în realizarea dreptului.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

De asemenea, Curtea a apreciat că nu pot fi reținute nici criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil sau dreptul de proprietate, invocate de autorul excepției.

Prin Decizia nr. 134/2009, Curtea a reținut că art. 1073 din Codul civil stabilește regula de principiu privind efectul general al obligațiilor, și anume dreptul creditorului de a urmări și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecutare. Or, finalitatea acestui din urmă text din Codul civil constă, așa cum a statuat Curtea Constituțională, în realizarea drepturilor creditorului, prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri.

În ceea ce privește art. 1077 din Codul civil, Curtea a reținut că finalitatea acestuia constă în determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării cheltuielilor pe care le implică executarea sa. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, care ar duce la întârzierea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigență

a executării obligațiilor civile. Astfel, prin executarea silită a unei obligații de a face se asigură realizarea drepturilor creditorului, dând expresie principiului garantării dreptului de proprietate privată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă, precum și a celor ale art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, excepție ridicată de Silvia Constantin în Dosarul nr. 25.653/215/2007 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 473

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Gheorghe Cornel Penescu în Dosarul nr. 3.267/109/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția penală.

La apelul nominal sunt prezenți, pentru autorul excepției, apărătorii acestuia, domnii avocați Gabriela Damian, din cadrul Baroului București, și Cătălin Bogdan Păun, din cadrul Baroului Prahova. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților autorului excepției. Având cuvântul, domnul avocat Cătălin Bogdan Păun solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, susținând, în

esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile din Legea fundamentală cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 27 — *Inviolabilitatea domiciliului*, art. 28 — *Secretul corespondenței*, pe cele ale art. 7—11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care consacră egalitatea oamenilor în fața legii, dreptul oricărei persoane la satisfacție efectivă din partea instanțelor juridice naționale competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, precum și pe cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul oricărei persoane la respectarea vieții sale private, expunând, pe larg, considerentele invocate în fața instanței de judecată. Depune note scrise la dosar.

Doamna avocat Gabriela Damian solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru aceleași motive reținute în notele scrise depuse la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie. Arată și faptul că, în prezenta cauză, se invocă mai mult probleme de interpretare și aplicare a legii.

După închiderea dezbatărilor, se prezintă părțile Nicușor Liviu Mîrțoiu și Iulian Popescu. Având cuvântul, aceștia solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.267/109/2009, **Tribunalul Teleorman — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Gheorghe Cornel Penescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional pentru următoarele motive:

„— deși în discuție sunt inviolabilități, restrângerea unor drepturi, ordonanța lasă procurorului o marjă de apreciere neîngrădită prin criterii legale;

— inaplicabilitatea textului prin generalitate;

— dispunerea de măsuri specifice procesului penal, în afara acestuia, respectiv înainte de dispunerea începerii urmăririi penale;

— măsurile nu sunt supuse autorizării și controlului judecătoresc”.

Autorul excepției susține că art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 este neconstituțional, în măsura în care abilitează procurorul să ia măsurile menționate, în lipsa unor criterii legale și cu excluderea controlului instanței. Nu s-a dat ceea ce Convenția denumeste marjă de apreciere, ci o putere nelimitată, ce nu se conciliază cu dispozițiile art. 53 din Constituție, „situație constant sancționată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.” Se apreciază că textul criticat este neconstituțional chiar dacă măsurile menționate ar fi autorizate de judecător, atâta timp cât asemenea măsuri nu pot fi dispuse în afara procesului penal, cu respectarea garanțiilor legal instituite, adică anterior începerii urmăririi penale.

Tribunalul Teleorman — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că art. 26, 27 și 28 din Constituție garantează respectarea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței, cu excepția situațiilor în care existența unor indicii temeinice cu privire la săvârșirea unor infracțiuni impun efectuarea cercetărilor pentru stabilirea unei situații de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace, ori cercetarea ar fi mult întârziată. Cum în cauză necesitatea stabilirii unei situații de fapt a reclamat efectuarea unor interceptări, măsură care de altfel a fost dispusă în condițiile prevăzute de art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, nu se poate aprecia că această măsură echivalează cu încălcarea prevederilor constituționale enunțate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 16: „(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența Direcției Naționale Anticorupție, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului, pot fi dispuse următoarele măsuri:

a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare și a conturilor asimilate acestora;

b) punerea sub supraveghere, interceptarea sau înregistrarea comunicațiilor;

c) accesul la sisteme informaționale.

(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) pot fi dispuse de procurorii Direcției Naționale Anticorupție, pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive temeinice aceste măsuri pot fi prelungite de procuror prin ordonanță motivată, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata maximă a măsurilor dispuse este de 4 luni.

(3) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. b) poate fi dispusă de judecător, potrivit dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală care se aplică în mod corespunzător.

(4) Procurorii Direcției Naționale Anticorupție pot dispune să li se comunice înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile, în condițiile prevăzute la alin. (1).”

Dispozițiile din Legea fundamentală invocate în motivarea excepției sunt cele cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 27 — *Inviolabilitatea domiciliului*, art. 28 — *Secretul corespondenței*. Se invocă, totodată, prevederile art. 7—11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care consacră egalitatea oamenilor în fața legii, dreptul oricărei persoane la satisfacție efectivă din partea instanțelor juridice naționale competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, precum și cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul oricărei persoane la respectarea vieții sale private.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 560 din 6 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 10 august 2006, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 se constituie în norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt stabilite prin lege. Prevederile legale contestate, fără a avea semnificația unei încălcări a secretului corespondenței, corespund cerințelor constituționale prevăzute la alin. (1) al art. 53, potrivit cărora exercitarea dreptului poate fi restrânsă dacă se impune pentru desfășurarea instrucției penale și apărarea ordinii publice, cu respectarea alin. (2) al aceluiași articol. Curtea a mai constatat cu acel prilej că a rămas fără obiect critica autorului referitoare la lăsarea la îndemâna procurorului a acestor măsuri procedurale, deoarece, începând cu data de 1 ianuarie 2004 decizia cu privire la autorizația pentru interceptarea și înregistrarea convorbirilor aparține președintelui instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță.

În același sens este și Decizia nr. 1.587 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 28 ianuarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, atât soluția pronunțată de Curtea Constituțională în jurisprudența menționată, cât și considerentele care o fundamentează își mențin valabilitatea.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Gheorghe Cornel Penescu în Dosarul nr. 3.267/109/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 534

din 28 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Cristian Vâlceanu în Dosarul nr. 3.346/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.346/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Cristian Vâlceanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat discriminează o parte a revoluționarilor, făcând diferențierea pe criterii economice între participanți, fără să țină seamă de riscurile asumate în mod egal în cadrul evenimentelor din decembrie 1989, fiind create în acest mod două tipuri de revoluționari: unii care se bucură de privilegii (indemnizație lunară reparatorie) și alții care nu au dreptul la aceasta. Se încalcă și dreptul la muncă, deoarece pentru a beneficia de drepturile acordate de certificatul de luptător se impune renunțarea la locul de muncă și este limitată posibilitatea de a alege anumite locuri de muncă sau ocupații, fiind astfel îngrădit orice drept de a avea venituri legale suplimentare care, prin cumul, depășesc salariul mediu brut pe economie. Această restrângere de drepturi este realizată, potrivit susținerilor autorului excepției, cu încălcarea art. 53 alin. (2) din Constituție. Înfrângerea acestor norme atrage și înfrângerea art. 1 alin. (5) din Constituție, privind supremația Constituției și a legilor.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (4): *„De o indemnizație lunară reparatorie, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat, aferent anului pentru care se face plata, beneficiază și persoanele care au obținut titlurile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3, numai dacă au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. De aceleași drepturi și în aceleași condiții beneficiază copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și a legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 41 privind dreptul la muncă, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53

privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat, de exemplu prin Decizia nr. 1.087 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, și Decizia nr. 350 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 9 aprilie 2009.

Cu acele prilejuri, Curtea Constituțională a respins excepția și a reținut că dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004 nu contravin principiului egalității și al nediscriminării, deoarece, prin acestea, a fost reglementat modul de calcul al indemnizației lunare reparatorii pentru persoanele care au obținut titlul de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite. Or, fiind vorba despre indemnizații cu caracter reparatoriu, legiuitorul, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestora, având în vedere că persoanele care au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat sunt într-o situație juridică diferită față de cele care au un venit mai mare decât acest plafon.

Întrucât față de cele examinate nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În prezenta cauză a fost invocată și încălcarea dispozițiilor constituționale care consacră dreptul la muncă, libertatea economică și restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți. Se constată însă, în mod contrar celor susținute de autorul excepției, că textul de lege criticat nu impune nicio condiție de natură să aducă în vreun fel atingere dispozițiilor constituționale menționate astfel încât nici aceste susțineri nu pot fi reținute.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Cristian Vilceanu în Dosarul nr. 3.346/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

